Toomas oli valmis tõtma,
tuppa tulilukku võtma,
aga teda peatas Jass,
ütles: „Kuule, isa, las
tulla tuppa külaline,
ära püssi tooma mine.
Parem õpi tundma ise,
millise tõin külalise.
Vanad vaenud ununegu
nagu paha unenägu.
Hunt on kurja jätnud maha,
enam hulkuda ei taha,
juba oskab rohtu süüa,
tallekarjas kepsu lüüa.
Ta on pöördund kurjalt teelt,
oskab hästi eesti keelt,
oskab laulda, rehkendada,
natuke ka sehkendada,
tunneb kalendrit ja kaarti,
seinakella, ilmakaari,
vahel ka, et aega võita,
jalarattaga võib sõita.
Sellist külalist vist, vaata,
minema ei maksa saata“.

Toomas vaatles metsapeni,
keda polnud näindki seni.
„Kus on lugu“, ütles taat,
„hunt on tarkust täis kui vaat!
Võtan külaliseks vastu,
palun muudkui tuppa astu.
Jää siis mulle külaliseks,
Jassi armsaks seltsiliseks.“